

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

CE-LOR CE BINEVESTESC PACE,

Anul XIX

No. 9.

CUPRINS:

Viitorul Bisericii —
Spiritul Profetiei

Un scut împotriva
rătăcirii

O scurtă biografie

Pecetluirea servilor lui
Dumnezeu (urmare-
sfârșit

Intâia poruncă din
Decalog

Ia și citește!

Școala noastră

Pentru cei mici —
Șerpii din pustie

Credincioșie și răsplată

Comunicare

Necrologuri

Anunțuri

Diverse

Viitorul Bisericii

Spiritul Profetiei

(Urmare din No. 8)

Manifestarea specială a mărturieii lui Isus sub inspirația Spiritului profetic este una din caracteristicile bisericii sfârșitului. (Apocalips 12, 17; 19, 10.) Viitorul bisericii este în strânsă legătură cu poziția pe care o ia fiecare membru față de acest dar al providenței divine.

Așa după cum a făcut totdeauna în decursul perioadelor grele din istoria poporului Său, Dumnezeu a căutat un instrument special pentru a conduce Biserica Sa prin evenimentele întunecoase din ultimele zile. Dacă a fost vreodată mai imperioasă nevoia de un astfel de ajutor, atunci este tocmai în vremurile primejdioase în cari trăim noi.

Cei cari studiază în mod serios istoria manifestării Spiritului profetic în viața și slujba sorei E. G. White și mai ales acei cari cercetează în deaproape scrierile sale, nu cu un spirit de indoială și critică, dar cu o inimă însetată după dreptate, adevăr și lumină, își dau imediat seama că aici este vorba de inspirație de sus. Nu voiu uita niciodată experiența pe care am făcut-o la câțva timp după ce am primit botezul, în cursul unei călătorii în Canada. Descoperisem un colț liniștit, departe de mulțimea trecătorilor, înapoia corăbiei.

Mă retrăgeam acolo în fiecare și citeam cartea „Patriarhi și Profeti”. Era, ca să zicem așa, primul meu contact cu Spiritul profetic. E foarte greu a descrie impresiile și binefacerile primite în cursul acestor ore de lectură și de meditație. O lumină necunoscută țâșnea deodată din textele Sfintei Scripturi; noui orizonturi se deschideau înaintea mea și de multe ori îmi veneau lacrimi în ochi. Imi simțeam sufletul atras către Dumnezeu și o nouă sete de ideal și de consacrare cobora în inima mea. Clipele acelea au lăsat în viața mea urme neșterse. De câte ori n'am primit de atunci, din studiul Mărturiilor, lumină, încurajare, trezirea conștiinței și zel nou, atunci când aveam nevoie! De câte ori n'am găsit eu în ele solia de care sufletul meu avea neapărat nevoie și aceea care era hrana la timpul potrivit pentru Biserică! După orele petrecute în meditație asupra Bibliei, acelea cari au fost consacrate studiului Spiritului profetic, au fost cea mai mare putere pentru viața mea și totdeauna izvorul unei experiențe noi cu Dumnezeu. Țin să dau cu această ocazie slavă Aceluia care este autorul oricărui dar desăvârșit pentru moștenirea sfântă pe care a încredințat-o poporului Său prin

slujba și misiunea soarei White.

Sunt mii de cazuri când oameni din lume, cu totul streini de mișcarea noastră, au recunoscut în inspirația profetică, cetind scrierile sale:

O doamnă cu influență, specialistă în științele pedagogice, cărorora ea își consacrase cariera sa, zări odată cartea „Educație” pe masa uneia dintre infirmierele cari o îngrijeau. Primi imediat propunerea de a o ceti. Inapoiind cartea, după câteva zile, ea făcu această mărturisire: „Am cetit multe cărți asupra acestui subiect. Aceasta le întrece însă pe toate. Doamna White trebuie să fi făcut studii îndelungate pentru a scrie o lucrare atât de remarcabilă”. Când infirmiera îi spuse că nu așa stau lucrurile, ea răspunse: „Atunci cu siguranță trebuie să fi fost inspirată de sus”. O observație asemănătoare a fost făcută de un avocat, după ce a cetit „Hristos, Lumina lumii”, în timp ce se afla bolnav într'unul din sanatoriile noastre.

Unul dintre lucrătorii noștri călătorea odată prin Statele-Unite. Revenind la locul său, după ce stătuse câțva timp în alt vagon, el găsi un domn cetind unul din volumele din Mărturia pentru Comunitate pe care el îl lăsase pe bancă. Il lăsă să se uite prin carte neturburat. După ce ceti mai multe pagini, acest domn își exprimă admirația sa vie: „Eu sunt profesor la universitatea din New-York, zise el, și toată viața mea eu am colecționat cele mai bune cărți. Aceasta însă este o carte extraordinară”. Se interesă asupra originii ei. Apoi adăogă: „Denominațiunea care posedă asemenea cărți are un mare privilegiu”. Și el își exprimă dorința de a-și procura cărțile Ellenei White.

A neglija acest dar al lui Dumnezeu însemnează să svârli o comoară de preț. Cu cât mai bună, mai fericită și mai curată ar fi viața noastră de creștini și cu cât mai rodnică și mai vii ar fi străduințele lucrătorilor noștri, dacă, renunțând la atâtea alte cărți fără prea mare valoare, ne-am lua timp să studiem cu credință și rugăciu-

ne soliile atât de felurite venite dela Dumnezeu pe calea aceasta.

Nimeni nu poate ceti aceste pagini cu inima dornică după o comuniune cu Dumnezeu, fără ca să nu fie întărit în credință, fără ca să nu simtă născându-se în el o nevoie mai profundă de a cunoaște și de a iubi pe Dumnezeu, de a studia mai cu credințioșie Cuvântul Său, de a I se preda cu totul și de a-și concentra toată energia sa către ținta glorioasă pe care Dumnezeu a pus-o în fața acelor cari sunt chemați să treacă biruitori ultimele zile de strâmtorare, salutând cu bucurie pe Mântuitorul la venirea Sa. Cine studiază în sinceritate Mărturiile, își dă imediat seama că singurul lor scop este de a îndemna pe oameni să studieze Biblia și de a face pe oameni să se lase cu totul în brațele Mântuitorului, de a se pregăti cu frică și cutremur pentru viața veșnică și a se așeza cu totul în slujba lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor. Într'adevăr, roadele acestea sunt roadele unui pom divin. Noi n'avem nimic a pierde, ci numai de câștigat, dacă cercetăm cu umilință paginile mișcătoare ale suflului de sus, pentru a bea pe încetul din acest izvor înviorător.

Una din greșelile cele mai frecvente și cele mai grave ale popoului Izrail fu aceea că nu recunoscu pe profeții trimiși de Dumnezeu și luă o poziție de indiferență sau de împotrivire dărză față de soliile lor. Aceasta a fost cauza decăderii sale. „Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe cari vi le-am poruncit, ca să fiți fericiti”. Dar ei n'au ascultat și n'au luat aminte, ci au urmat sfaturile și pornirile inimii lor rele, au dat înapoi și n'au mers înainte. Din ziua când au ieșit părinții voștri din Egipt, până în ziua de azi, v'am trimes pe toți slujitorii Mei, prooroci, i-am trimes în fiecare zi, de dimineață. Dar ei nu M'au ascultat, n'au luat aminte; și-au înșepenit gâtul și au făcut mai rău decât părinții lor. Și chiar

dacă le vei spune toate aceste lucruri, tot nu te vor asculta; și dacă vei striga la ei, nu-ți vor răspunde”. (Ier. 7, 23, 27). „Fiindcă v'am vorbit dis de dimineață și n'ați ascultat, fiindcă v'am chemat și n'ați răspuns . . . vă voiu lepăda dela fața Mea”. (v. 13, 15).

Și noi suntem expuși astăzi aceleiași primejdii. Indoiala și necredința sunt în mod deosebit bolile spirituale caracteristice ale mentalității credincioșilor din timpul sfârșitului. Germenii acestor boli sunt răspândiți chiar în aerul pe care îl respirăm. E ușor, dar foarte primejdios, de a lua față de Spiritul profetic o atitudine de scepticism distrugător, de critică subtilă — fățiș sau ascuns — de indiferență sistematică, potrivită cu raționalismul și cu modernismul la modă în secolul nostru, când adevarata credință și ascultarea tinde să dispară din ce în ce mai mult.

„Mi-a fost arătat că necredința față de mărturia a sporit mereu în măsura în care oamenii s'au îndepărtat de Dumnezeu. Aceasta se întâmplă în rândurile noastre peste tot. Dar puțini știu prin ce experiențe vor trece Comunitățile noastre. Eu văzui că noi trăim astăzi sub îngăduința divină, dar nimeni nu poate spune cât timp va mai dura această îngăduință. Nimeni nu-și poate da seama cât de mare este mila care a fost dovedită față de noi. Puțini însă sunt aceia cari s'au devotat cu totul lui Dumnezeu. Puțini mai sunt aceia cari, asemenea stelelor într'o noapte furtunoasă strălucesc ici și colo printre nori”. — „Mărturia”, vol. 5, p. 76.

Invit cu ocazia aceasta pe lucrătorii întregii Biserici de a receti, sub ochii lui Dumnezeu, paginile 7 până la 48 din volumul 1 din Mărturia. Aci este expus cu multă claritate subiectul acesta în toată amploarea sa scoțând la lumină importanța lui capitală. Acolo se găsește și fraza aceasta: „Tactica constantă a lui Satana este de a slăbi credința popoului lui Dumnezeu în Mărturia”. Și ea se termină prin acest indemn stăruitor:

„Și acum, fraților, vă rog să nu
(Urmare la pag. 15)

Un scut împotriva rătăcirii

„Mulțumim lui Dumnezeu că solia este în mâna unor oameni cari nu aruncă în țărână darurile spirituale ale Noului Testament. Aceasta s'a dovedit timp de zece ani ca fiind scutul nostru împotriva fanatismului". Așa scria James White în *Review and Herald* din 12 Mai, 1863.

Aceste cuvinte erau așternute pe hârtie cu câteva zile înainte de adunarea memorabilă în care Adventiștii de Ziua Șaptea s'au organizat în Conferință Generală, și se găsește într'un articol care rezumă în trăsături generale desvoltarea lucrării până la data aceea. Scriitorul simțea că avea motive să fie recunoscător, când enumără dovezile călăuzirii lui Dumnezeu în anii de formare când vrăjmașul adevărului căuta să distrugă mișcarea, introducând în ea obiceiuri fanatice și rătăcirii doctrinale.

Perioada care a urmat după desamăgirea dela 1844 și înainte de organizarea lucrării în 1863, a fost cu adevărat o perioadă critică. Diferite glasuri cereau să fie ascultate și se deschideau multe prăpastii în cari cei aleși ai lui Dumnezeu ar fi putut cădea, dacă n'ar fi fost glasul care să le vorbească din ceruri prin Spiritul Profeției. Fratele White se bucura că grupa de credincioși era întemeiată acum pe platforma adevărului neclintit. El recunoștea că îndrumarea divină nu era mai puțin vădită și importantă în primirea acelor adevăruri asupra cărora credincioșii erau una, ca în lepădarea rătăcirilor și amăgirilor cari căutase să se strecoare între ei, și împotriva căreia ei fuseseră avertizați prin același glas.

Într'adevăr, așa tânără cum era Ellen Harmon și impresurată de diferite manifestări de fanatism atunci când și-a început lucrarea ei publică, este cu adevărat o dovadă minunată de pri-

vegherea lui Dumnezeu că ea însăși a fost ferită ca să nu cedeze unora dintre aceste influențe rătăcitoare. Aruncând o privire asupra acelor experiențe făcute în 1845—46, dânsa recunoaște această ocrotire divină prin următoarele cuvinte:

„Poate că o impresie falsă a acestor fanatici m'ar fi abătut dela datorita mea, dacă Domnul nu mi-ar fi arătat mai dinainte unde să merg și ce să fac. Cu toate că eram așa de tânără și fără experiență, eram ferită de a cădea în cursele vrăjmașului prin harul lui Dumnezeu, care îmi dădea instrucțiuni speciale de cine să mă feresc și în cine să mă încred. Dacă n'ar fi fost această ocrotire, acum văd multe prilejuri când aș fi putut fi îndepărtată dela calea datoriei". — (Citat în *Review and Herald*, 2 Martie, 1885).

Eforturile vrăjmașului de a arunca sămânța fanatismului în Comunitate n'au încetat nici cu ocazia organizării ei în 1863. Pe măsură ce lucrarea creștea, căutau să se introducă influențe dăunătoare cari, dacă nu li s'ar fi pus frâu, ar fi dus lucrarea de răpă. În 1864 își făcură apariția manifestări mincinoase de daruri ale Spiritului. În timp ce unii erau vrăjiți de astfel de fenomene, glasul din ceruri vorbea lămurit:

„Astfel de daruri sunt născocite de bărbați și femei, ajutați de marele înșelător. Fanatismul, falsa excitare, falsa învățare în limbi și exercițiile șgomotoase, au fost socotite drept daruri pe cari Dumnezeu le-ar fi pus în biserică. Unii au fost înșelați în privința aceasta". — „Mărturii", vol. 1, p. 412.

În 1893, câțiva inși au adunat laolaltă muștrări cari fuseseră date ca să îndrepte și să îndemne biserică, împreună cu solemne avertizări și apeluri la pocăință. Prin aceste declarații, izolate de

contextul lor, ei erau în stare să prezinte un tablou așa de întunecat, încât să se dea impresia că biserică Adventiștilor de Ziua Șaptea s'a depărtat așa de mult de Mântuitorul, că a devenit o parte din Babilon și că cei credincioși trebuie să fie chemați afară din ea. Dând la iveală amăgirea unei astfel de concluzii, sora White scria:

„Cu toate că există rele în biserică, și vor fi încă până la sfârșitul lumii, biserică în aceste zile din urmă trebuie să fie lumina lumii, care este mânăjită și demoralizată de păcat. Biserică, așa slabă și pilnă de defecte, având nevoie să fie muștrată, avertizată și sfătuită, este singurul obiect de pe pământ către care Hristos își îndreaptă suprema Sa atenție".

„De ce nu înfățișează ei ceea ce ani de-a-rândul a fost povara soliei mele, — unitatea bisericii? De ce nu se folosesc ei de cuvintele îngerului: „Strângeți-vă laolaltă, strângeți-vă laolaltă, strângeți-vă laolaltă?" De ce nu repetă ei îndemnul și să întărească principiul că „în unire se află tărie, iar în desbinare se află slăbiciune?" — „Mărturii către predicatori", pp. 49, 56.

Pe vremea aceea mărturia nu numai că arăta falșitatea acelei mișcări deosebite, dar dădea și principii îndrumătoare după cari să se recunoască și să se îndepărteze în viitor de mișcări asemănătoare:

„Când se ridică vreunii cu pretenția că au lumină mare, și totuși încearcă să dărâme ceea ce Domnul a clădit prin agenții Săi omenești, aceștia sunt foarte amăgiți și nu lucrează cot la cot cu Hristos". — *Idem*, p. 36.

Mulți dintre noi își aduc aminte de soliile mișcătoare cari au fost date prin Spiritul Profeției într'o vreme de criză în primii ani ai secolului acestuia. Învăță-

turi iscusite cu privire la personalitatea lui Dumnezeu erau prezentate de unii cari dețineau locuri de răspundere în lucrare, și într'un fel așa de plăcut și atrăgător, încât ei înșiși nu deosebeau amestecăturile acestor teorii, Mulți cari le-au auzit, le-au primit ca adevăr, fără să-și dea seama că primirea lor, dacă ar fi fost duse până la concluziile lor logice, ar fi năruit însăși temelile credinței. Aceste rătăcirii amăgitoare au fost demascate de Spiritul Profetiei și într'un mod așa de izbitor și în ce privește conținutul și timpul, încât să se vadească originea divină a soliiilor.

De învățătura tipărită în trecut este nevoie și astăzi ca să fie un scut împotriva amăgirilor iscusite, cari vor căuta să pătrundă în Comunități acum și în zilele cari ne stau în față. Tot ce va putea fi clătinat va fi clătinat. „Istoria trecută se va repeta; luptele cele vechi se vor ridica la o nouă vieață, și primejdiile vor asalta pe poporul lui Dumnezeu din toate părțile”. — „Mărturiile către Predicatori”, p. 116.

„Mi-a fost arătat”, scria sora

White cu puțin timp înainte de moartea sa, „că teoriile false cari erau foarte răspândite în trecut, au fost lepădate fără nicio intervenție de undeva. Dar îndată ce se vor ivi ocazii favorabile, vor reinvia”. — „Life Sketches” p. 92.

În 1890, sora White scria: „Va fi o ură aprinsă împotriva Mărturiilor, o ură care este de origine satanică. Intențiile Satanei vor fi ca să desrădăcineze credința comunităților în ele pentru următorul motiv: Satana nu poate avea un drum așa de limpede spre a veni cu înșelăciunile sale și a înfășura sufletele în amăgirile sale, dacă avertizările, muștrările și sfaturile Spiritului lui Dumnezeu sunt luate în seamă”. — Ellen G. White, Scrisoarea 40, 1890.

Nu numai în sfaturile adresate în mod special bisericii se poate găsi instrucțiunea care va ocroti Biserica de înșelăciunile diavolului. Iată ce scria sora White în 1903 despre cărțile „Patriarhi și Profeti” și „Marea Luptă”, două cărți din seria „Lupta Veacurilor”:

Ele „sunt potrivite în special pentru aceia cari sunt de curând veniți la credință, ca ei să se poată întemeia bine în adevăr. Aci sunt scoase în evidență primejdiile de cari trebuie să se ferească comunitățile. Aceia cari vor face cunoștință în de-aproape cu învățăturile cuprinse în aceste cărți, vor vedea primejdiile cari se află înaintea lor, și vor fi în stare să deosebească drumul cel drept și neted, trasat pentru ei. Ei vor fi păziți de căi străine”. — Ellen G. White, Scrisoarea 229, 1903.

În vremurile vechi, când împăratul Siriei se războia împotriva lui Izrail, orice plan al vrăjmașului era descoperit profetului Elisei, care îl comunica împăratului lui Izrail. (2 Regi 6, 8—10). Tot așa și poporul lui Dumnezeu a fost salvat de nenumărate ori de cursele cari se pregăteau împotriva puterilor întunecului, dar Dumnezeu a descoperit bisericii Sale orice plan și uneltire a vrăjmașului, și aceia cari citesc și iau aminte, n'au de ce să se teamă.

D. E. Robinson

O scurtă biografie

În ziua de 26 Noembrie, 1827, se născură două gemene în familia lui Robert și Eunice Harmon. Numele celor două fete era Ellen și Elizabeth. Ferma cea mică de pe colină (cunoscută acum sub numele de „Fort Hill Farm — Ferma de pe cetățue) era aproape de satul Gorham — Maine — cam la vreo nouăsprezece kilometri spre apus de Portland. Și cum în familia Harmon erau opt copii, putem fi siguri că acest cămin era un loc interesant și plin de o vie activitate. Cu toate acestea, la vreo câțiva ani după nașterea celor două gemene, Robert Harmon părăsi ferma sa și se mută în orașul Portland, unde începu să se ocupe de afaceri.

În timpul copilăriei ei, vrednica și vesela Ellen da ajutor și prin casă și ajută și pe tatăl ei la facerea de pălării. La vârsta de nouă ani, pe când se înapoia dela școală într'o după amiază, fu lovită rău cu piatra de o colegă de școală. Accidentul acesta era s'o coste chiar vieața. Timp de trei săptămâni rămase fără conștiință, și în anii cari urmară suferi foarte mult din pricina vătămării serioase pe care o primise la nas. Ellen nu mai era în stare să urmeze la școală, și toți aveau impresia că inteligenta fetiță de mai înainte n'are să mai trăiască multă vreme.

În anul 1840, Ellen împreună cu părinții ei, participară la adu-

narea metodistă ținută în tabără la Buxton, Maine, și cu această ocazie, la vârsta de doisprezece ani, își consacră inima Domnului. Inapoiindu-se acasă, ea, din proprie inițiativă, ceru să fie botezată prin scufundare de către predicatorul metodist în undele mefe în mișcare ale Oceanului Atlantic, care scaldă țărmurile Portlandului, și în aceeași zi fu primită ca membră în biserica metodistă.

Ellen, împreună cu alți membri ai familiei, luă parte la adunările Adventiste ținute în Portland în 1840 și 1842, primi în totul vederile prezentate de William Miller și asociații săi, și așteptă cu încredere venirea Mântuitorului

în 1843 și apoi în 1844. Ellen era o lucrătoare misionară credincioasă, lucrând împreună cu tinerile ei tovarășe și luând parte la vestirea soliei advente. De multe ori lucra din greu ore întregi și renunța la multe lucruri, numai ca să poată căpăta mijloace cu ajutorul cărora să se vestească și altora solia cea prețioasă.

Amărăciunea produsă de marea amăgire dela 22 Octombrie, 1844, nu era simțită mai puțin ca ceilalți de tânăra Ellen, și ea, împreună cu alții, căuta pe Dumnezeu cu stăruință pentru lumină și călăuzire în zilele de necaz și nedumerire, cari urmară. În timpul acela critic, când mulți se clătinau în experiența lor adventistă sau o păraseau, Ellen Harmon, pe când se afla în casa unei credincioase din sudul Portlandului, într'o dimineață din ultimele zile ale lui Decembrie, s'a alăturat altor patru surori în serviciul divin din familie. Cerul părea aproape de grupa care se ruga, și când puterea lui Dumnezeu plană asupra Ellenei, ea nu mai văzu nimic din cele ce se petreceau în jurul ei pe pământ, și într'o descoperire figurativă văzu călătoria poporului advent spre cetatea lui Dumnezeu. (Experiențe și Viziuni, pag. 23—33). Când tânăra de șaptesprezece ani povesti aproape fără voia ei și tremurând această viziune credincioșilor din Portland, aceasta fu primită ca lumină dela Dumnezeu. Răspunzând la călăuzirea Domnului, Ellen călătorea împreună cu prietenii sau cu rude din loc în loc atunci când ocazia îngăduia, și povestea grupelor împrăștiate de Adventiști aceea ce îi fusese descoperit în prima și în următoarele descoperiri.

Zilele acelea nu erau ușoare pentru Adventiștii cari fusese desamăgiți. Nu numai că aveau de întâmpinat răsul și batjocora din partea oamenilor de pretutindeni, dar chiar ei între ei nu erau una, și fanatismul de orice fel se ivea în rândurile lor. Domnul, prin descoperire, arăta Ellenei Harmon rezultatul final al onora din-

tre aceste mișcări fanatice, și ei i se încredința răspunderea de a muștra cu credincioșie răul și de a arăta rătăcirea. Ea vedea că lucrarea aceasta e greu de adus la îndeplinire.

Cu ocazia unei călătorii la Orlington, Maine, Ellen întâlnește pe un tânăr predicator Adventist, James White, pe atunci în vârstă de douăzeci și patru de ani; și cum activitatea lor a făcut ca cei doi să fie întâmplător laolaltă, s'a născut între ei un simțământ de simpatie. După ce s'au asigurat că Domnul îi conduce, au cerut să fie uniți prin căsătorie, pe la sfârșitul lui August, 1846.

În timpul primelor câtorva săptămâni după nuntă, James și Ellen au studiat cu multă atenție un tractat de patruzeci și șase de pagini, publicat de bătrânul Iosef Bates din New Bedford, Massachusetts, intitulat „Sabatul Zilei a Șaptea”, în care se aduceau dovezi din Scriptură pentru sfințenia zilei a șaptea. Ei au văzut în chip lămurit exactitatea vederilor prezentate, și primiră lumina. Cu vreo șase luni mai târziu, într'o zi de Sabat, 7 Aprilie 1847, Ellen White văzu legea lui Dumnezeu în sanctuarul din ceruri, cu o aureolă de lumină în jurul poruncii a patra. Această viziune aduse o înțelegere mai lămurită a importanței adevărului despre Sabat, și întârea încrederea Adventiștilor în ea (adică în viziune).

Primele zile de căsnicie ale lui James și Ellen White au fost pline de lipsuri și necazuri. În stadiul acesta al lucrării noastre, înainte de a se fi făcut ceva în ce privește organizarea bisericii, și înainte de a se sprijini cu ceva lucrarea de predicare, călătorii depindeau de munca mâinilor lor pentru sprijin bănesc; și astfel timpul lui James White era împărțit între muncă și predicare, și căutând să-și câștige existența prin lucru la pădure, la calea ferată sau la cositul fânului.

În ziua de 26 August, 1847, familia White avu un băiat cu numele Henry. Prezența lui aduse bucurie și mângâiere tinerei ma-

me, dar Ellen White își dădu seama curând că trebuie să lase copilul în grija unor prieteni de încredere, și să continue lucrarea ei călătorind și dând soliile pe cari Dumnezeu i le încredinșase. Acești primi ani i-a petrecut numai în călătorii, vizitând „turma cea risipită”, luând parte la conferințe și scriind.

Pe când se găsea la Rocky Hill, Connecticut, în vara anului 1849, James White începu tipărirea primei noastre publicații, **The Present Truth**, un jurnal bilunar în opt pagini, a cărui apariție era foarte neregulată, volumul trebuind să fie completat cu unsprezece numere în cincisprezece luni. Numerele următoare cuprindeau articole scrise de pana soarei White, prezentând viziuni profetice despre viitorul bisericii și dând avertizări și sfaturi.

În anul 1851 a apărut prima carte a soarei White, o lucrare de șasezeci și patru de pagini, intitulată „A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White” (O schiță a experiențelor creștine și a viziunilor Ellenei G. White). Aceasta a fost urmată în 1854 de un „Supplement”. Aceste două prime documente se găsesc acum în paginile 20—126 ale cărții „Experiențe și Viziuni”.

Zilele de începuturi, cu publicațiile **Review and Herald** în 1850 și cu **Youth's Instructor** în 1852, cu procurarea unei mașini de tipărit de mână, apoi cu publicarea revistelor în Rochester, New York, în anii 1852—1855, au fost cu adevărat zile pline de încercări și greutate. Casa familiei White și micul birou al tipografiei ajunseră să fie cartierul general al lucrării. De bani nici nu putea fi vorba. Boala și lipsurile avură și ele partea lor în a aduce necazuri și descurajări. Dar viitorul se arăta plin de lumină. Și când, în 1855, frații din Michigan invitară pe fratele și sora White în Battle Creek, făcând promisiunea că vor clădi o casă de editură, părea că lucrurile s'au întors cu totul spre bine.

Pecetluirea servilor lui Dumnezeu

(Urmare din No. 8)

Un eveniment solemn

O, ce eveniment solemn, când ingerul trece prin Comunitățile poporului advent, având pecetea viului Dumnezeu! Când acest inger vine la Comunitatea sau la familia voastră, va găsi el oare numele Tatălui scris pe frunțile voastre? Reflectează chipul lui Isus din voi, când ingerul se va uita la voi? „Acei cari primesc sigiliul viului Dumnezeu, . . . trebuie să a-rate pe fața lor chipul clar al Domnului Isus”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 72.

Domnul este îndelung răbdător și plin de milă, și nu dorește ca cineva să piară. De aceea El nu lasă nimic din ceea ce s'ar putea face pentru a salva pe cei pierduți. În Apocalips, capitoul șase, ni se vorbește despre cele șapte peceți. Sub pecetea a șasea, sunt arătate semne hotărâte, cari vestesc a doua venire a Domnului. Dar înainte de împlinirea tuturor timpurilor și înainte de deschiderea pecetei a șaptea și a venirii lui Isus, trebuie să se îplinească cele scrise în capitoul șapte, cu privire la solia sigilării, care merge la toate popoarele.

În fața unui raport atât de clar despre sigilare și despre ora judecării, să meditam puțin la naufragiul vaporului „Titanic”, în anul 1912. Acesta era un vas construit, așa zicând, din două vase și se credea că nu se poate scufunda. Era numit „stăpânul mărilor”. Bărbați cu renume, bogătași mari și bărbați de stat, au pornit cu acest vapor din Europa spre America. Toți se simțeau în siguranță. Se spunea că „vaporul e compus din două vapoare și nu se scufundă. Mulți dintre excursioniști s'au dat la petreceri, la dansuri și la chefuri. Într-o seară, pela ora 11, pe când pilotul conducea vaporul prin zona în care pluteau ghețarii (munții de gheață), s'a sim-

tit o zguduitură puternică. Ce se întâmplase? „O, se poate că am trecut un munte de gheață”. Pilotul n'a putut să vadă muntele uriaș de gheață, iar vasul a suferit mai multe stricăciuni din pricina ciocnirii cu el.

Luntriile de salvare au fost pregătite, dar toți spuneau: „Noi suntem în siguranță. Vasul acesta nu se poate scufunda. Suntem mult mai siguri pe el, decât pe acele mici luntriile printre munții de gheață”. Cu mare greutate au mers unii și au ocupat luntriile de salvare. Curând s'a putut observa că vasul a început să se scufunde dela un capăt. Spărtura făcută de ciocnirea cu muntele de gheață era cu neputință de reparat; vasul a început să se îngreuneze și să se plece dela un capăt. Deodată a început să răsunе strigătul multimei: „Suntem pierduți, suntem pierduți, vasul se scufundă”. Toți cei de pe bord ar fi dorit acum să fie luați în bărcile de salvare, dar nu mai era loc destul pentru toți. Cuvântul unui om deveni lege, în această împrejurare; acest om era căpitanul vaporului. El a rânduit ca numai femeile și copiii să fie salvați. Toți bărbații au trebuit să se scufunde împreună cu vasul. O, ce oră solemnă să te afli în fața morții! Pe acest vas se afla un om bogat, cu soția sa bolnavă. El a venit la căpitan și l'a rugat să-i dea voie să însoțească pe femeia sa bolnavă, care are nevoie de sprijin și siguranță și să nu fie aruncată încoace și încolo de valuri. El ar fi pus cu bucurie la picioarele căpitanului milioanele sale ca să-i salveze viața, dar tot aurul și argintul de pe pământ nu mai avea nici o valoare în ochii comandantului vaporului, căci el știa că se va scufunda și el împreună cu vasul. Nici căpitanul însuși nu avea să mai vadă lumea. El i-a răspuns: „Soția d-tale poate merge în luntre, dar d-ta rămâi pe vapor”. Câteva zile mai târziu,

trupul său a fost găsit plutind pe mare și a fost immormântat la New-York. A mai venit la căpitan o femeie, rugându-l pentru soțul ei, care era un om de afaceri foarte eminent. Ea i-a spus mai întâi ce a făcut soțul ei pentru țară, apoi a amintit despre afacerile sale, apoi pe copiii lor cari așteaptă îngrijorați înapoierea lor, și, în cele din urmă, a amintit iubirea ei pentru el și necesitatea de ajutorul lui. Dar cu aceeași seriozitate pe care o are cineva când se află între moarte și viață, fără nicio milă sau compătimire, căpitanul i-a răspuns: „D-ta poți merge, dar el trebuie să rămână”. Acesta a fost ultimul său cuvânt. Femeia s'a întors apoi să-și ia ultimul adio, dar iubirea pentru soțul ei era mai puternică decât viața. Ea a zis: „Am fost uniți în viață și nici la moarte nu ne vom despărți”. Amândoi s'au dus în fundul mării împreună cu „Titanicul”. Moartea ei eroică a fost publicată în toată lumea.

Cât de tragic este acest tablou în lumina lucrării de judecată! Ingerul, cu călimara la brâu, stătea gata să facă semn ca să pună pecetea pe fruntea credincioșilor, gata să pecetluiască viața. Unii sunt atât de strâns legați de cele pământești, de rude și de prieteni, că nu se pot despărți de ei. Mulți se scuză că nu pot să ajungă înalta măsură, pentrucă sunt legați de soț sau soție, că sunt influențați de copii, sau sunt atât de ocupați cu afacerile lor, cari îi împiedică să-și ia timp și să se pregătească pentru sigilare.

„Am văzut că mulți neglijează pregătirea cea atât de necesară și privesc spre timpul ‚reînsuflețirii’ și spre ‚ploaia cea târzie’, ca aceasta să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, cât de mulți văzui, că, în timpul strămtorării, nu aveau niciun adăpost!” — „Experiențe și Viziuni”, p. 72.

Cât de aproape ne aflăm noi de acest timp! Dumnezeu nu măsoară însă vestirea soliei îngerului al treilea cu anii. Anul și ziua nu este făcut cunoscut. „Dar voi, fraților, nu sunteți în întunec, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț”. 1 Tes. 5, 1—5.

Îngerii țin în frâu națiunile

Dumnezeu a însărcinat patru îngeri ca să stea la cele patru colțuri ale pământului, — nord, sud, răsărit și apus. După Apocalips 7, 1, acești îngeri țin în frâu națiunile, așa ca biserica lui Dumnezeu să-și facă lucrarea sa peste tot pământul. Dacă națiunile pământului s'ar încurca într'un conflict, atunci Comunitatea nu ar mai avea decât puține posibilități ca să vestească solia păcii. Noi am văzut ce însemnează un războiu mondial și am văzut cât de greu este să aducem la îndeplinire lucrarea noastră mondială la toate popoarele, când ele sunt în războiu unele cu altele.

În Apocalips 7, 2—4 ni se vorbește despre un timp, când cei patru îngeri, din versul 1, începuse să lase vânturile să sufle peste pământ. Acest înger „a strigat cu glas tare la cei patru îngeri”, ca să țină vânturile, până ce lucrarea de sigilare va fi terminată. Este foarte lămurit că dacă cei patru îngeri încetează să țină vânturile, nimicirea va năvăli peste tot. Marea și uscatul, copacii și oamenii vor fi toate învăluite de distrugerea generală. Servei Domnului i s'a îngăduit să vadă această scenă și să înțeleagă scopul pentru care acest înger a fost trimis la ceilalți patru îngeri:

„Văzui patru îngeri cari aveau de făcut o lucrare pe pământ, și erau pe cale de a o aduce la îndeplinire. Domnul Isus era îmbrăcat cu veșminte preoțești. El se uita cu milă la cei numiți rămășiță; apoi ridicând mâinile, cu o voce de foarte adâncă milă, striga: „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu!” Apoi văzui o lumină nespuse de strălucitoare venind dela Dumnezeu, Care ședea pe tronul cel mare, alb, și revărsându-se asupra Domnului I-

sus. Apoi văzui un înger cu însărcinare dela Domnul Isus, sburând repede la cei patru îngeri, cari aveau de făcut o lucrare pe pământ și — fluturând ceva în mâna sa — striga cu glas tare: „Opriți! Opriți! Opriți! Opriți!, până când servii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor”.

„Întrebai pe îngerul meu însoțitor de înțelesul celor ce auzeam și ce lucrare urmau să facă cei patru îngeri. El îmi spuse, că însuși Dumnezeu oprea puterile și că El dădea îngerilor Săi însărcinări cu privire la cele pământești: că cei patru îngeri aveau putere dela Dumnezeu, să țină cele patru vânturi și că era aproape să le dea drumul; dar pe când mâinile lor slăbeau frânele, și cele patru vânturi erau aproape să sufle, ochiul milos al Domnului Isus se uită la cei ai rămășiței încă nesigilați, și El ridică mâinile către Tatăl și interveni pentru ei, căci El Și-a vărsat sângele și pentru dânșii. Atunci un alt înger fu trimis să sboare repede la cei patru îngeri, să le spună să țină vânturile, până ce servii lui Dumnezeu aveau să fie sigilați cu sigiliul viului Dumnezeu pe frunțile lor”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 43. 44.

Aici vedem pe Isus în veșmintele Sale de Mijlocitor, rugându-Se pentru acei dintre cei rămași, pentru cari Și-a vărsat sângele. Dacă sfârșitul va mai zăbovi puțin, aceste suflete vor lua poziție de partea soliei. Cu un glas plin de milă adâncă, El strigă: „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu”. Eu Mi-am dat sângele și pentru ei. Trimite un înger să oprească războiul. Fă ca poruncile să înceteze de a se mai război între ele și poruncește ca cei patru îngeri să țină frânele mai cu putere. „Ochiul milos al Domnului Isus se uita la cei cari făceau parte din rămășiță și erau încă nesigilați”. El poate a văzut pe băiatul nostru, pe fata, pe tatăl sau pe mama, pe soțul sau soția pe fratele sau sora noastră. El vedea, firește, pe păgâni zăcând în superstiție și păcat. Un scurt timp de pace, o mică zăbovire încă, și aceste suflete vor putea pri-

mi chemarea în ultimul ceas.

În „Mărturii”, Vol. I, pag. 268 (ediția engleză) iarăși cetim descrierea războiului mondial:

„Am văzut pe locuitorii pământului în cea mai extremă confuzie. Războiu, vărsări de sânge, pustiiri, lipsuri, foamete și molime erau pretutindeni Atenția mea a fost atrasă atunci de această scenă. Se părea să fie un scurt timp de pace. Din nou mi-au fost prezentați locuitorii pământului, și din nou toate lucrurile erau în cea mai mare confuzie. Certuri, războaie și vărsări de sânge, foamete și molimă, făceau pustiiri pretutindeni cu furie Alte națiuni erau angajate în acest războiu de confuzie. Atunci inimile oamenilor se slăbeau cu totul de teama lucrurilor ce au să vină peste pământ”. (Vezi „Timpul și Lucrarea”, pag. 4—5.

Aici e vorba de două războaie cu un scurt timp de pace între ele. În prima descriere avem începutul unui războiu fără vreo anunțare aparentă. Deodată am văzut că s'a început războiul. Cât de exact s'a împlinit această viziune în 1914, care a venit ca un trăsnet din senin. În câteva luni toată Europa era în cea mai mare confuzie. Nimeni nu putea spune ce va aduce ziua de mâine. Vărsare de sânge, pustiiri, lipsă și foamete se vedea pretutindeni, până ce toate țările civilizate au fost cuprinse de această învălmășeală. În al patrulea an de războiu, suferințele ajunseser la culme când molimele bântuiau în multe țări. Gripa și tifosul au făcut peste 20 de milioane de victime. Apoi a venit o perioadă aparentă de pace.

Un scurt timp de pace

Ne aflăm încă în acest „scurt timp de pace”. Cât de solemn este acest timp! De ce nu ne oprim puțin să meditam la aceasta? Acesta este un timp deosebit pentru cei rămași ca să primească sigiliul viului Dumnezeu. Acesta este timpul, când „omul cu călimara la brâu” merge prin poporul advent, ca să pună pecetea sa pe frunțile lor. Un mare număr a venit între noi în ultimii douăzeci de ani de

după războiu. Dar sunt și copiii noștri printre aceștia? Ați făcut tot ce v'a stat în putință ca să salvați pe iubiiții voștri, pe amicii și pe vecinii voștri? Știu prietenii voștri că voi vă pregătiți pentru o viață nouă, și că Numele lui Dumnezeu este înscris pe frunțile voastre? Ați câștigat biruința asupra acelor păcate ascunse, cunoscute numai de voi și de Dumnezeu? Acum este timpul unei depline predări. Astăzi este zi de mântuire. Eu sunt foarte îngrijorat când mă gândesc la viitor. Eu nu sunt îngrijorat de apropierea războiului final și nici de multele semne cari au loc pe pământ și între popoare. Dar sunt uimit de nesinceritatea, de lipsa de încre-

dere, de purtarea lumească, de fudulia în îmbrăcăminte, de amorteala spirituală și de experiența creștină superficială a multora din poporul meu iubit.

În misiunea de predicator, a lui Ioan a sosit odată timpul, când credința sa a trebuit să se prindă de punctul culminant al soliei sale. Antemergătorul lui Isus a trebuit să declare cu îndrăzneală: „În mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-l cunoașteți. El este Acela care vine după mine, și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I desleg cureaua încălțămintelor Lui” Ioan 1, 26. 27.

De asemenea, nu mai este departe nici timpul, când predicarea soliei despre a doua venire a lui

Hristos va deveni îndrăzneată și va declara că solia și-a ajuns punctul culminant. Acum intrăm în lupta finală, Armaghedon. Din nou va răsună trâmbița, din nou se va adresa invitația: „Iată Mirele vine, ieșiți spre întâmpinarea Lui”. Sunt candelile voastre pline cu untdelemn? Este Numele Tatălui pe frunțile voastre?

„Venirea lui Hristos nu va schimba caracterele noastre; ci numai le va fixa pentru toată vecinicia și mai presus de orice schimbare”. — „Mărturie”, Vol. 5, p. 466.

„Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!”

Intâia poruncă din Decalog

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Exodul 20, 3.

Când cele zece porunci au fost date poporului Izrael, pentru prima dată, erau mulți dumnezei la cari se închinau celelalte popoare. Fiecare țară își avea dumnezeii ei deosebiți. Zeii aceștia erau de două feluri: buni și răi, adică după felul cum erau considerați de popor; numind pe unii dintre ei zei buni, iar pe alții răi și răzunători. Oamenii însă se închinau și la cei răi și la cei buni. Uneori, se dădea mai multă importanță celor răi, decât celor buni, de teama că zeii cei răi aduc vătămare oamenilor, pe când cei buni erau de multe ori trecuți cu vederea, socotindu-se că aceștia nu pot face rău.

Tocmai din pricina acestei filosofii unele triburi păgâne se închină diavolului. Dar faptul că ei se închină diavolului, nu înseamnă că ei îl și iubesc; dimpotrivă, de teama ca să nu le facă rău, ei se simt constrânși să se facă prieteni cu el și să-i aducă daruri ca să-i potolească mânia. Și cum ei nu cunosc pe adevăratul Dumnezeu, raționamentul lor nu poate fi considerat în totul lipsit de oarecare logică. Dar când ajung să cunoască pe Creatorul Universului, pe Dumnezeu care a făcut cerul și pământul, ei încep să înțeleagă iubirea și puterea Sa și teama lor de spirite rele dispare. Ei învață că Hristos, Fiul lui

Dumnezeu, a biruit deja pe temutul lor vrăjmaș, așa că ei nu mai au nevoie să mai aducă diavolului tribut; robia lor a încetat. Ei încep să se închine adevăratului Dumnezeu, și nu mai au nevoie și nici nu le mai place să se mai închine altor dumnezei. Așa că porunca întâia nu e numai o oprimare, ci și o făgăduință de liberare, de biruință și de triumf. Intreaga lor viață era ținută sub teroare și robie; dar de îndată ce primesc credința în viul Dumnezeu, ei sunt liberați și nu se mai închină decât unui singur Dumnezeu. O, ce liberare măreață!

Porunca întâia oprește pe oameni să aibă alți dumnezei afară de Dumnezeu adevărat. Dar nu numai popoarele păgâne au alți dumnezei. Chiar și preținșii oameni civilizați au și ei niște dumnezei — poate nu de lemn sau de piatră, dar asemănători cu zeii păgânilor. Cea dintâi poruncă din Decalog osândește lumea civilizată de astăzi, pentru nesocotirea Legii lui Dumnezeu, la fel ca și pe sălbăticiii lipsiți de privilegii, și poate și mai mult, pentru că cu cât lumina este mai mare, cu atât și răspunderea este mai mare.

Creatorul tuturor lucrurilor

Adevăratul Dumnezeu, descoperit în Biblie, este Creatorul cerului și al pământului. El este Ființa Supremă,

care există prin Sine Insuși și veșnic, Susținătorul și Păstrătorul tuturor lucrurilor, Stăpânitorul Universului. Mântuitorul, fiind întrebat care este porunca cea mai mare, a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: Ascultă Izraiele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn”; și: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta”. Marcu 12, 29. 30.

Acest Dumnezeu pe care noi suntem dator să-L iubim „șade deasupra cercului pământului, și locuitorii Lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subțire, și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el”. Isaia 40, 22. El „a măsurat apele cu podul palmei Lui, a măsurat cerurile cu palma și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură.... A cântărit munții cu cântarul și dealurile cu cumpăna”. Isa. 40, 12. El este „Dumnezeul cel veșnic, Domnul (care) a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește”. (Isa. 40, 28); „înainte de Mine n'a fost făcut niciun Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este niciun Mântuitor!” Isa. 43, 10. 11. „Eu sunt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n'o voiui da altuia, nici lauda Mea idolilor”. Isa. 42, 8. „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă,

și afară de Mine nu este Dumnezeu". Isa. 44, 6.

Dumnezeul adevărat, nu numai că este Creatorul tuturor lucrurilor, dar El și prevede viitorul și spune sfârșitul dela început. Numai Dumnezeu cel adevărat poate face aceasta. Numai El poate profeti într'adevăr. Zeilor falși, El le face următoarea somațiune: „Spuneți-Mi ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți dumnezei”. Isa. 41, 23. „Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Cine dintre ei a vestit aceste lucruri? Cari dintre ei ne-au făcut cele dintâi proorocii? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii și să zică: Adevărați!” Isa. 43, 9. „Apărați-vă pricina — zice Domnul — arătați-vă dovezile cele mai tari, zice Împăratul lui Iacov. Să le arate, și să ne spună ce are să se întâmple; cari sunt proorociile pe cari le-ați făcut vreodată? Spuneți, ca să luăm seama la ele, și să le vedem împlinirea; sau, vestiți-ne viitorul. Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți dumnezei, faceți măcar ceva bun sau rău, ca să vedem și să privim cu toții”. Isa. 41, 21—23.

Zeii cei falși

Dumnezeii cei falși nu sunt în stare să răspundă acestei somațiuni. „Toți sunt nimic, lucrările lor sunt zadarnice, idoli lor sunt o suflare goală!” Isa. 41, 29. Pe de altă parte, Dumnezeu zice: „De multă vreme am făcut cele dintâi proorocii, din gura Mea au ieșit, și Eu le-am vestit; deodată am lucrat și le-am împlinit. . . . Ți le-am spus mai înainte ca să se întâmple, ca să nu poți să zici: Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit, sau chipul meu turnat le-a poruncit”. Isa. 48, 3. 5. Astfel Dumnezeu proclamă împlinirea proorocii ca o dovadă că El este Dumnezeu.

Despre facerea de chipuri și de idoli, Dumnezeu zice:

„Fierarul face o secure, lucrează cu cărbuni, și o făcuiește și-i dă un chip cu lovituri de ciocan, și o lucrează cu puterea brațului; dar dacă-i este foame, este fără vlagă; dacă nu bea apă, este sleit de puteri. Lemnarul întinde sfoara, face o trăsătură cu creionul, făcuiește lemnul cu o rindea, și-i înseamnă mărimea cu compasul; face un chip de om, un frumos chip omenesc, ca să locuiască într-o casă. Iși taie cedri, goruni și stejari, pe cari și-i alege dintre copacii din pădure. Sădește brazi, și ploaia îi face să crească. Ei slujesc omului pentru

ars, el îi ia și se încălzește cu ei. Ii pune la foc, ca să coacă pâine, și tot din ei face și un dumnezeu cărui i se închină, își face din ei un idol și îngenuche înaintea lui. O parte din lemnul acesta o arde în foc, cu o parte fierbe carne, pregătește o friptură și se satură; se și încălzește și zice: Ha! ha! m'am încălzit, văd focul! Cu ce mai rămâne însă, face un dumnezeu, chipul lui cioplit. Îngenuche înaintea lui, i se închină, îl cheamă și strigă: Mântuiește-mă, căci tu ești dumnezeul meu!” Isa. 44, 12—17.

„Ei varsă aurul din pungă și cântăresc argintul în cumpănă; tocmesc un argintar să facă un dumnezeu din ele, și se închină și îngenuche înaintea lui. Îl poartă, îl iau pe umăr, îl pun la locul lui; acolo rămâne și nu se mai mișcă din locul lui. Apoi strigă la el, dar nu răspunde, nici nu-i scapă din nevoie”. Isa. 46, 6. 7.

Nu e deci nicio mirare că Dumnezeu zice că „n'au nicio pricepere cei ce își aduc lemnul chipului lor cioplit și chiamă pe un dumnezeu, care nu poate să-i mântuiască”. Isa. 45, 20. Un idol este mai mult decât un chip de lemn, de piatră, sau de aur. Dicționarul „Standard” nu definește cuvântul „zeu” în felul următor: „Orice persoană, sau lucru, care este înălțată ca binele suprem, sau este adorată ca cel mai înalt lucru; orice lucru care absoarbe atenția sau aspirația oamenilor”. Dicționarul „The New Century” nu are decât o singură definiție: „Orice persoană sau lucru care este făcută obiectul adorării, sau respectului suprem”. „The Oxford English Dictionary” citează printre altele, următoarea ilustrație despre folosirea cuvântului „zeu”: „Sunt unii cari fac dumnezei pe unii dintre ostașii morți în bătălie”: „zeul stăpânitor al vreunei opere literare”; „ca un om a căru-i voință a fost dumnezeul său”; „niciun dumnezeu nu este atât de atotputernic ca o pungă plină”. Biblia vorbește de unii, „al căror dumnezeu este pântecel”. Filip. 3, 19.

Porunca aceasta este neasemuit de vastă

Când Dumnezeu ne poruncește să nu avem alți dumnezei afară de El, se referă la chipurile făcute de mâini omenști: dumnezei de aur, de argint, de lemn, sau de piatră. Dar El se referă și la alți zei omenști. El se referă la orice lucru și la orice persoană care răpește, în mod necuvenit, timpul și atenția, care este înălțată ca cel mai înalt bine, sau care este făcut

ca obiect al devoțiunii supreme. Chiar dacă aceasta este o persoană sau un lucru; chiar dacă sunt bani sau mâncare, un om învățat sau ne învățat; un soț sau o soție, copil sau străin; poftă sau plăcere, joc sau vânat; viciu ascuns sau aclamație publică; forțe fizice sau opere intelectuale; sau oricare alt lucru care atrage asupra sa onoarea ce se cuvine numai lui Dumnezeu. Orice zeificare a vreunui lucru din natură este osândită de Dumnezeu și constituie o călcare a poruncii întâia.

În multe din lucrurile pe cari le-am citat mai sus nu e niciun rău inerent. Un om trebuie să-și iubească femeia și copiii lui. El e dator să sacrifice timp și mijloace pentru ei. Aceasta nu e pentru el numai un privilegiu, ci și o datorie. Dar el nu are nevoie și nu trebuie să-i zeifice. El nu trebuie să cheltuiască pentru ei timpul și mijloacele cari aparțin lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să ocupe totdeauna primul loc în preocupările noastre.

Tot așa este și cu mâncarea și băutura. Nu e ceva rău a mânca și a bea, dacă mâncarea și băutura e folosită în măsura cuvenită, la timpul potrivit, și este de natură bună. Dar dacă la un moment dat unul se lasă atât de stăpânit de aceste lucruri, încât ele iau o proporție și o importanță necuvenită pentru el, atunci există primejdia de a face din pântecul dumnezeu.

Se poate să înalțe cineva învățătura, plăcerea, popularitatea și jocurile până într'atăta, încât acestea să constituie ca adevărat niște idoli. Noi am văzut oameni stăpâniți de ideea propriei lor importanțe sau învățături și am văzut pe astfel de oameni adorați într'adevăr de alții. În vechime mulți cărmuitori erau zeificați. Am văzut mii de oameni înghesuindu-se să capete privilegiul de a vedea pe un tânăr mergând câțiva metri pe o curtea întinsă, la înălțime, și am mai văzut și pe alți ruinați pentru toată viața lor pentru că au posedat un saftian. Unii bărbați au devenit eroi naționali peste noapte, și au fost adorați de gloate de oameni, primind sute de mii de scrisori de felicitare, cu tot felul de cuvinte elogiase; nu pentru că ar fi existat în ei vreo virtute, ci pentru că au fost în stare să stea liniștiți, în timp ce o mașină îi ducea la destinație, pentru că au izbutit să introducă o minge într-o plasă, pentru că au trântit pe altul în luptă corp la corp, pentru că au reușit să meargă cu bicicleta într'un tur ciclist, sau pentru că au reușit să stea nemișcați

în vârful unei prăjini. Oamenii așa ziși civilizați, par a fi neincetat în căutare după ceva, care să fie obiectul adorării lor. Fie că este o eroină a scenei, al cărei trecut și prezent e mângâjat de imoralitate, fie că este bandit vestit, care a terorizat localități și ținuturi întregi, omorînd mulțime de oameni, fie că este vreo personalitate politică decăzută, a cărui viață în societate e departe de a fi exemplară, — toți aceștia își găsesc admiratorii și adoratorii lor. În toate acestea, Dumnezeu este uitat și oamenii sunt înalțați.

Dacă un idol poate fi definit ca fiind un obiect sau orice alt lucru, care se interpune între om și Dumnezeu, uzurpând locul pe care Domnul ar trebui să-l ocupe de drept, atunci oamenii civilizați nu numai că sunt vinovați de același păcat de care se fac vinovați sălbaticii, adică de călcarea poruncii întâia, dar chiar și mai vinovați decât aceștia. Omul civilizat are mult mai mulți idoli decât poate avea sălbaticul, și aceștia pot fi mult mai stricați și mai coruptibili decât ai sălbatecului. Înaintea lui Dumnezeu, civilizatului nu are nimic cu care să se mândrească. El are nevoie de Evanghelie și de puterea ei transformatoare, tot așa de mult ca și păgânul cel mai întunecat.

Nimic fără de Dumnezeu

În porunca întâia cetim: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine”. Interpretarea pe scurt a acestei porunci ar fi următoarea: Nimic nu trebuie să ia locul lui Dumnezeu, în atenția noastră. El trebuie să fie Cel dintâi. Toate celelalte lucruri sau ființe să ocupe locuri secundare.

Dumnezeu trebuie să vină mai întâi. Aceasta este însemnătatea primei porunci. Cum trebuie să înțelegem însă faptul că această poruncă e pusă în fruntea listei celor zece porunci? Ea este deopotrivă cu prima declarație a Bibliei, care zice: „La început, Dumnezeu”. Dumnezeu trebuie să ocupe deci primul loc între toate lucrurile noastre. Noi trebuie să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa, și apoi toate celelalte lucruri ni se vor adăoga. Mat. 6, 33.

Repetăm deci: Noi nu trebuie să avem alți dumnezei afară de Domnul. El trebuie să fie cel dintâi. Aceasta era învățătura pe care Isus căuta s'o întipărească mai mult în mintea ucenicilor Săi. Unui candidat la ucenicie, El i-a zis: „Urmează-Mă”. Acesta însă i-a răspuns: „Lasă-mă să mă duc întâi

să îngrop pe tatăl meu”. Luca 9, 59. Omul era voios să urmeze Învățătorului, dar el dorea să facă *mai întâi* altceva: „Lasă-mă mai întâi”, zicea el. Isus nu putea îngădui aceasta. Ceea ce dorea omul acesta să facă, nu era un lucru rău. Era, de fapt, un lucru vrednic. Dar Isus a folosit această ocazie, ca să întipărească în mintea lui și a tuturor credincioșilor, până la sfârșitul timpului, că niciun plan din viața noastră, nici chiar datorită față de părinți, nu trebuie să fie ridicată mai presus de datorită față de lucrarea lui Dumnezeu. Cam aspru sună cuvintele: „Nu, ci mergi de predică împărăția lui Dumnezeu”. Aceasta învățătura este pentru toate timpurile. Oricât de necesar ar părea un lucru, nimic nu trebuie să stea în calea lucrării lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să fie mai întâi de toate lucrurile.

„Un altul a zis: Doamne, Te voi urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun dela ai mei”. Luca 9, 61. Și acest om a fost voios să urmeze Domnului, dar el dorea *mai întâi* altceva: „Lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun”. Se părea că aceasta este o dorință foarte firească. Dar Isus accentuă imediat învățătura, că nimic nu trebuie să fie pus mai presus de lucrarea lui Dumnezeu. Cam aspru răsună și răspunsul lui Isus la cererea acestui om: „Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu”. Luca 9, 62. Fără îndoială, că Isus nu voia să spună că ceea ce dorea acest om ar fi fost ceva rău, ci că nimic, ori de ce natură ar fi, nu trebuie să fie pus „mai întâi” decât lucrarea lui Dumnezeu.

Să nu uităm deci învățătura primei porunci: Dumnezeu trebuie să fie „mai întâi”. Fie în timp de boală sau sănătate, fie în grijă sau bucurie, în necazuri sau prosperitate, în osteneală sau odihnă, Dumnezeu trebuie să fie mai întâi de toate lucrurile. Plănuți poate să faceți vreun progres în ocupația ce aveți? Vreți să schimbați planul vieții voastre? Sau, vă căutați vreo tovarășă în viață? Vreți să investiți banii voștri în vreo afacere? Aveți greutăți în Comunitate sau în familie? Sunteți chemați să luați vreo hotărâre momentană, de care depinde poate viitorul vostru? Aveți de întâmpinat cine știe ce primejdii? Plănuți poate să vă aduceți la îndeplinire voința voastră. În toate acestea, căutați să aveți pe Dumnezeu de partea voastră și El să fie cel dintâi pentru voi. Numai în felul acesta veți fi pe o temelie sigură.

Cei mai mulți oameni sunt voioși să primească pe Dumnezeu ca ultim refugiu. Se poate că cineva a dus o viață nelegiuită și a părăsit cu totul pe Dumnezeu. Dar în cele din urmă e pe patul de moarte. El simte nevoia unei mângâieri spirituale. Cheamă apoi pe predicator, cerându-i să se roage împreună. El este tare îngrijorat cu privire la mântuirea sufletului său. Dumnezeu este supremul său refugiu în această oră. Și Dumnezeu îl ascultă, în îndelungata Sa milostivire. Cu cât mai bine ar fi fost însă, dacă Dumnezeu ar fi fost făcut cel dintâi, în loc de cel din urmă!

Un copil se îmbolnăvește. S'au încercat toate mijloacele pentru a-l însănătoși, a fost chemat doctorul, dar nicio ameliorare nu s'a observat. În cele din urmă, părinții se adresează lui Dumnezeu. Și Dumnezeu îi aude. Dar de ce n'au apelat ei mai întâi la Dumnezeu. Noi am fost prea întârziatori de a prezenta pe bolnavul nostru înaintea lui Dumnezeu. Noi nu nesocotim ajutorul și mijloacele omenești, dar trebuie să apelăm oare la Dumnezeu abia când am ajuns la disperare? Dumnezeu trebuie să fie căutat mai întâi.

În unele din scrierile sale, Luther deplânge faptul că unii oameni se roagă lui Dumnezeu numai când au dureri de stomac, sau când îi dor membrele. Cât timp le merge bine, nu simt nevoia ajutorului lui Dumnezeu și sunt așa de mulți de aceștia! Când sunt în necaz, strigă către El. Nu cumva acesta e motivul pentru care El lasă să vină asupra noastră necazuri și boală, și câteodată chiar dezastru? Numai atunci căutăm pe Domnul. N'ar fi cu mult mai bine dacă am învăța că Dumnezeu trebuie să fie cel dintâi dintre toate lucrurile?

Prima poruncă aduce o învățătură adâncă pentru toți. Dacă această poruncă ar fi fost păstrată, am avea mai puține greutăți cu celelalte porunci. Atunci Dumnezeu și-ar lua adevăratul Său loc în viața noastră. Atunci am căuta mai întâi împărăția Sa, și am recunoaște că toate celelalte lucruri ni se dau pe deasupra. Toate problemele ar fi atunci rezolvate. Cât de simplu este aceasta! Să fim deci mulțumitori că porunca întâia ne somează să facem pe Dumnezeu ca Cel dintâi dintre toate lucrurile. Căci nicăieri nu există un sfat mai bun și mai necesar ca aceasta.

(Va urma)

M. L. Andreasen

IA ȘI CITEȘTE!

„înțelesese cuvintele ce li se tâlcuise”. Neemia 8, 1—12.

Cum să cetim?

Am văzut de ce trebuie să cetim și ce trebuie să cetim. Să vedem acum cum trebuie să cetim.

Când mâncăm, nu este destul să introducem alimentele în stomac, ci trebuie să mâncăm în așa fel ca organismul nostru să se poată hrăni cu aceste alimente. Pentru a putea obține acest rezultat, e nevoie de a observa anumite reguli cu privire la alimentație. Numai când vom cunoaște aceste reguli și le vom păstra, numai atunci alimentele întrebuițate vor putea pătrunde în sânge spre a hrăni organismul.

Omul nu trăiește din ce mănâncă, ci din ceea ce asimilează; adică: alimentele să fie bine mistuite, și apoi absorbite și transformate. Acest principiu este adevărat atât pentru corp, cât și pentru suflet. În adevăr, sufletește, omul nu se hrănește cu ce citește, ci cu ceea ce înțelege și practică în viața sa.

În această privință, Sfânta Scriptură ne dă următorul sfat: „**În seama bine la cetire!**” Numai așa e „ferice de cine citește”. (1 Tim. 4, 13; Apoc. 1, 3) Din cetitul superficial se va trage numai foarte puțin folos. Din cetitul cu teoinicie însă, primim în noi hrana care ajută la clădirea omului din lăuntru.

Să înțelegem ce cetim

Ceea ce cetim, să ne dăm silința să înțelegem și mai ales să înțelegem lucrurile de a căror împlinire depinde soarta noastră. Din următoarele cuvinte se poate vedea cât de imperioasă este această necesitate: „**Scrie profeția și sapo pe table, ca să se poată ceti ușor!** Căci este o profeție, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit”. Habac. 2, 2. 3.

Când profetul Daniel a avut o

viziune importantă și pe când îi cerceta înțelesul, a auzit o voce de om strigând către îngerul Gabriel: „**Gabriele, fă pe omul acesta să înțeleagă viziunea**”. Dan. 8, 15. 16.

Insuși Domnul dă o mare atenție acestui fapt: El zice: „**Cine citește să înțeleagă**”.

Când Isus fu întrebat de către un cărturar: „**Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc vieța veșnică?**”, El îi răspunse: „**Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?** Mat. 24, 15; Luca 10, 26.

Cum citești? Aceasta este o întrebare foarte importantă. E posibil ca cineva să citească mult, dar fără folos, pentru că nu citește cum trebuie.

Când Filip, unul din cei șapte diaconi, a fost trimes de un sol al lui Dumnezeu să meargă „pe calea ce duce în jos dela Ierusalim la Gaza”, a ajuns din urmă pe un bărbat etiopian, credincios, care fusese la Ierusalim să se închine și care ședea în trăsură și citea în cartea profetului Isaia. Filip apropiindu-se de el, îl întrebă: „**Înțelegi tu oare cele ce citești?**” El îi răspunde în toată sinceritatea: „**Cum aş putea să înțeleg dacă nu mă va călăuzi cineva?**” Și a rugat pe Filip să șadă lângă el în trăsură și să-i explice. Și Filip l-a ajutat, lămurindu-i Scripturile și propovăduindu-i pe Isus. Fapte 8, 30. 31.

Când cărturarul Ezra din vechime „a adus cartea Legii înaintea adunării, alcătuită din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s'o înțeleagă”, el a cetit în acea carte de dimineață până la amiază „în fața bărbaților și femeilor și în fața celor ce erau în stare s'o înțeleagă”. Tot poporul a fost cu luare aminte la cetirea cărții Legii”. Mai mulți bărbați des-toinici și Leviții, „lămuriau popo-rului Legea și fiecare stătea la locul lui. Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce cetise....” S'au veselit mult, căci

Arta de a ceti

A ști cum să citești, este o artă. „Am ajuns aproape de 80 de ani—zice Goethe — **citesc mereu**, dar tot nu pot spune că știu multe și nici că știu să citesc”.

Și fluturile sboară din floare în floare, dar în zadar, căci el nu cunoaște arta de a extrage suc cel bun — nectarul. Această artă o posedă numai albina. Ca să câștigăm din cetirea unei cărți, trebuie să facem cum fac albinele: să extragem tot ceea ce ne poate fi de un folos real și apoi să punem în rânduială ceea ce am cules.

Referitor la aceasta, un autor se exprimă astfel:

„In ce privește cetitul, e nevoie ca omul să imite albinele, cari, în alergăturile lor, sug de preferință florile cari pot să producă mierea, și cari apoi, orânduiesc și așază în faguri toată provizia pe care au știut să și-o adune. Trebuie să știe să pună de o parte tot ce a putut să găsească bun din ce a cetit, pentru ca din cunoștințele ce a dobândit dela alții, să poată împărtași la rândul său și semenilor săi”.

Ceea ce de obicei numim cetire, trebuie să fie de fapt o cercetare amănunțită, silindu-ne a ne pune totdeauna în locul autorului, pentru a-l putea înțelege pe deplin.

Un alt autor zice: „Când te afli înaintea unei cărți bune, trebuie să te întreb: „Sunt oare gata să muncesc ca un miner australian? Sunt bune târnăcoapele și lopețile mele? Am și o bună dispoziție?”

Cu privire la felul de a ceti, următoarele cuvinte, de asemenea, sunt demne de luat în considerație: „Ceea ce este mai important este felul de a ceti. Ca să folosești din cetit, trebuie să citești cu atenție, sau mai bine zis, să fii concentrat asupra cărții pe care-o citești, calm și fără încordare, spre a putea pătrunde ideile autorului. Pentru mulți, a ceti nu e altceva, decât a trece în mod superficial peste paginile chiar și cele mai

serioase, fără a gândi, fără a intra în amănunte și fără a păstra măcar ce e mai principal, ca și când ți-ai arunca ochii pe un afiș. Să nu ne fie de mirare, dacă vom găsi pe buzele lor numai aprecieri banale ca acestea: e bine scris; e profund. Ca și gentilomul lui Boileau, el va afirma cu multă siguranță: „După mine Corneille e frumos câteodată”. Nefiind bine pătrunși de conținutul autorului și neurmăririi ideile așa cum sunt redată, ei nu sunt în stare ca să formeze o părere exactă. Făcută în condițiuni ca acestea, lectura nu mai este exercițiul binefăcător ce oțelește personalitatea, năruște gândirea și determină acțiunea. Ea nu e decât o satisfacție a vanității, sau un mijloc de a omori timpul”. (Bourceau).

Să cetim încet

Ni se recomandă ca în timpul mesei să nu ne grăbim, să nu înghițim mâncarea cu lăcomie, nemestecat cum trebuie și să nu ne preocupăm cu altceva, decât cu mâncarea. Să dăm la o parte toate grijile și toate gândurile împovăraătoare. Să ne întreținem într'un spirit vesel și cu inima plină de mulțumire. Pentru a ne asigura o bună digestie, trebuie să mâncăm încet și să mestecăm bine mâncarea în gură. Așa făcând, vom avea un folos real din alimentele pe cari le introducem în stomac. Folosul tras din hrană nu depinde atât de mult de cantitatea de alimente pe cari le mâncăm, cât depinde de o bună și regulată digestie.

Tot astfel, dacă vrem să tragem cele mai bune foloase în urma citirii unei cărți, e bine să cetim încet, pentru a pătrunde adevărul ei înțeles. **A ceti încet este mult mai de folos decât a ceti mult.** A ceti încet și corect, și meditănd asupra fiecărui cuvânt, acesta e cel mai potrivit fel de a ceti cu folos.

Trebuie să cetim cu multă, foarte multă atenție. Dar, ca să putem ceti cu atenție, e necesar să ne înfrânăm dela multe poftă, a zis cineva. Un proverb străvechi, zice: „Pântecele plin nu învață bu-

curos”. Și într'adevăr, un stomac încărcat — și din nenorocire, de multe ori supraîncărcat — are o influență rea asupra puterilor spirituale și morale, slăbește într-o măsură oarecare judecata și puterea de discernământ. De aceea, nu e bine de a studia imediat după masă.

Timpul cel mai potrivit pentru

studiu este dimineața. Acesta este timpul cel mai prețios și mai cu folos întrebuințat, căci un ceas de dimineață plătește cât trei de seară, deoarece dimineața forțele sunt odihnite și mintea limpezită.

Iubite cititor, ascultă vocea timpului: „**Ja și citește**”. Dar, ia bine seama cum citești.

David M. Făurescu

Școala noastră

După șase ani dela despărțire, am văzut-o din nou. Sunt rare ocaziile când ne putem vedea acolo, la scumpul nostru „cuib”.

Am vizitat capela, locul unde elevii primesc putere dela Dumnezeu, sălile de clasă, biblioteca, coridoarele, camerele de locuit, baia, restaurantul, depozitul și tot ce ține de ea, contemplând încă odată marea clădire, care primește cu zâmbet tineresc și haină de sărbătoare pe oricine... Și ea, un stâlp de aducere aminte, și un simbol al sacrificiului denominațiunii noastre, străjuiește și domină întinsa câmpie din jurul ei. Cu porțile pururea deschise pentru orice călător, primește și conduce până departe, rânduri, rânduri de elevi, cari vin să se adape din izvorul sacru de înțelepciune divină, ducând mai departe mireasma ei binefăcătoare.

Cât de strânse sunt legăturile de simpatie cari se stabilesc între cei cari locuiesc un timp acolo! Locul acesta devine un loc sfânt pentru ei și o iubire caldă se țese în cursul orelor de studiu și consacrare, iubire ce nimic nu mai poate s'o destrame.

Școala e o a doua familie și cei cari vin și trăiesc aci un timp simt puterea transformatoare a Duhului lui Dumnezeu și creșterea în credință spre vârsta bărbatului desăvârșit în Hristos. Aici, tineri și tinere ajung să fie liberați cu desăvârșire de patimi, în ghiarele cărora s'au sbătut zădarnic să scape prin propriile lor efortări. Așa după cum lumina

soarelui face să crească plantele și întreține vieța viețuitoarelor, tot astfel atmosfera școlară de iubire și de har dela Dumnezeu, schimbă în mod minunat caracterul, desăvârșindu-l și modelându-l după caracterul Domnului Hristos.

Aci, profesorii — modele vii de purtare — prin vieța lor consacrată insuflă gânduri sfinte elevilor lor și-i îndrumază pe calea care duce în împărăția lui Dumnezeu. Aci sunt învățați tinerii să se teamă de Dumnezeu și să-și sacrifice toată energia lor și chiar vieța pentru mântuirea semenilor lor. Lumina pe care ei o primesc aci, trebuie s'o ducă peste tot, până la hotarele țării noastre și chiar și peste ocean.

Domnul caută însă oameni lipsiți de mândrie și egoism și deprinși să asculte, umiliți și gata pentru sacrificiu. Pe aceștia Domnul vrea să-i pregătească și să-i sfințească pentru lucrarea Sa. Asemenea oameni nu se formează decât acolo, în școala lui Dumnezeu.

Tineri, priviți! Școala vă invită și vă așteaptă. O nouă ocazie stă în fața dvs; nu e vreme de pierdut; „ca pleava trece timpul”. O educație sfântă valorează mai mult decât o avere. Anul școlar începe numaidecât! Sau vreți să amânați pentru o altă ocazie? Scuturați-vă ca de un vis urât de orice îndoială și nu așteptați nicio șoptire care caută să vă turbure planurile. Lucrarea Domnului are mereu nevoie de bărbați și femei

(Urmare la pag. 14)

DENTRU CEI MICUȚI

ȘERPII DIN PUSTIE

În ultima istorioară v'am povestit despre intrarea triumfală a Domnului Isus în Ierusalim. Izraeliții crezuse atunci că Domnul Isus își va lua în stăpânire împărăția Sa de pe pământ și va domni în Ierusalim ca Rege al regilor.

Dar voi, scumpii mei nepoței, cred că știți că împărăția lui Isus nu era din lumea aceasta. Pentru ca să-și întemeieze împărăția, Mântuitorul nostru trebui să-și dea viața pentru păcătoși. El fu crucificat pentru ei pe Golgota.

Numai prin credința în Mântuitorul crucificat putem deveni moștenitorii împărăției pe care o va întemeia.

Aș dori să înțelegeți bine acest lucru din povestirea pe care o veți auzi azi.

Când Izraeliții călătoreau din Egipt spre Canaan, ei au rătăcit mulți ani prin pustie din cauza neascultării lor. Li se părea că drumul nu se mai sfârșește și au îndurat de multe ori de foame și de sete. Ei își inchipuiau că dacă Dumnezeu și Moise nu le-ar fi pus atâtea bețe în roate, ei ar fi putut ajunge de mult în posesia acelei țări de care se dusesse vestea. După ce singuri își făcuse fel și fel de greutăți și își înrăutățise soarta, aruncau vina pe Dumnezeu pentru toate nenorocirile lor.

În inima lor începuse să se strecoare îndoiala că nu Dumnezeu îi conducea și sfârșiră prin a fi nemulțumiți de toate lucrurile. Uita-se și de faptul că Dumnezeu îi apăsase de șerpi și scorpionii în pustii aceluia grozav.

Tocmai fiindcă fusese mereu sub paza lui Dumnezeu, ei nu-și dădeau seama de pericolele cari-

pândeau la orice pas. În nemulțumirea și necredința lor, ei își așteptau moartea și atunci Dumnezeu lăsa să vină moartea peste ei.

Șerpii veninoși, din cauza căroră călătoria prin pustie este atât de periculoasă, mai sunt numiți și șerpi înfocați sau șerpi de foc, din cauza efectului înspăimântător al mușcăturilor lor cari produc o infecție violentă și o moarte năprasnică.

Când mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu se retrase, mulți dintre ei fură mușcați de aceste animale fioroase. Și iată că acum domnea în tabără mare groază și zăpăceală.

Aproape în fiecare cort se găseau morți sau muribunzi. Nimeni nu era sigur de viața lui. Adesea liniștea nopții era străpunsă de gemete sfâșietoare ce anunțau o nouă jertfă. Toți erau ocupați ca să dea o mână de ajutor celor suferinzi și să păzească pe cei ce nu fusese încă mușcați.

Niciunul dintre ei nu mai murmură. Mizeria în care se aflau acum, nici nu era de comparat cu greutățile prin cari trecuse.

În cele din urmă poporul se umili în fața lui Dumnezeu. Ei veniră la Moise și îi spuseră: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului și împotriva ta. Roagă-te Domnului, ca să depărteze acești șerpi dela noi”.

Moise strigă și imploră pe Domnul pentru poporul său și primi porunca să facă un șarpe de aramă, la fel cu cei cari mușcau pe popor, așezându-l pe o prăjină în fața poporului. Toți cei cari erau mușcați de șerpi, trebuia să privească spre acest șarpe de aramă ca să nu moară.

El a făcut așa și vestea bună că toți cei cari vor fi mușcați, vor fi vindecați, dacă vor privi spre șarpele de aramă, se răspândi în toată tabăra.

Deja murise mulți dintre ei când Moise înălță șarpele de aramă, iar alții nu vroiau să creadă că o simplă privire spre chipul de metal ar putea să-i vindece. Totuși, au fost mulți și dintre aceia cari au crezut din toată inima și au fost vindecați.

Tați, mame, frați și surori, erau îngrijorați că nu puteau ajuta cu nimic celor suferinzi pe cari-i îndemneau să privească spre șarpele de aramă, singura salvare de la grozavă care venise peste ei din pricina neascultării lor.

Oamenii știau bine că nu în șarpele de aramă era puterea de vindecare, ci ea venea dela Dumnezeu. Acum poporul își dădea seama că toate nenorocirile cari venise asupra lor, erau numai din pricina neascultării și murmururilor lor. Dar Dumnezeu, în marea Sa milă, vroia ca prin acest mijloc simplu să dovedească poporului că El este un Dumnezeu puternic și mai presus de oameni, care nu lasă nepedepsit pe cel ce săvârșește fărădelegea, dar are și milă de păcătoși și este gata oricând să le vină în ajutor.

Înălțarea șarpelui de aramă trebuia să fie pentru poporul Izrael o învățătură importantă, că adică ei nu se puteau salva singuri dela moartea pricinuită de mușcăturile șerpilor și că numai Dumnezeu singur putea să-i vindece. De aceea ei trebuia să-și pună încrederea în ocrotirea lui Dumnezeu și să privească spre El ca să trăiască. Credința lor îi făcea plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Prin aceea că priveau către șarpele de aramă, ei își arătau credința lor în puterea salvatoare a lui Dumne-

zeu. Ei știau că șarpele n'avea nicio putere vindecătoare în sine, dar acesta era un simbol al Domnului Hristos, prin ale Cărui merite putem fi liberați de păcatele noastre și salvați dela moartea veșnică.

„Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Toți oamenii cari au trăit până acum pe pământ și cei cari vor mai trăi încă, simt împunsătura șarpelui cel bătrân care este diavolul. Urmările rele ale păcatului pot fi înlăturate, numai prin mijlocul pe care bunul Dumnezeu ni l-a pus la îndemână, după găsirea Sa cu cale.

Izraeliții își salvau viața privind spre șarpele de aramă. Privind la Isus, păcătosul este liberat de păcatele sale și primește viața veșnică. El primește iertare de toate păcatele lui prin credința în sângele vărsat al Mântuitorului. E nevoie însă ca noi să mergem la Isus, să regretăm păcatele noastre și să ne rugăm pentru iertare și mântuire.

Isus nu alungă pe nimeni și cine merge cu credință la El, află mântuire și liberare de păcate.

Ați înțeles acum cât de fericiți trebuie să fim noi că bunul Dumnezeu a dat pe Fiul Său, ca prin moartea Sa pe crucea dela Golgota să căpătăm iertarea păcatelor noastre? Să pășim deci plini de curaj și cu credință și să privim continuu la Isus care a fost înălțat pentru salvarea noastră.

(Urmare dela pag. 12)

educați spre a vesti ultima solie de avertizare unei lumi care piere în necunoștință de Dumnezeu. Nu ascundeți talentul vostru, ci faceți ca el să se îmulțească spre slava lui Dumnezeu.

I. Dănilă

Credincioșie și răsplată

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari”.... (Luca 16, 10).

Lucrurile mici sunt de o mare importanță, pentru că viața noastră este alcătuită tocmai din lucruri mici. Cu toate acestea, însemnătatea lucrurilor mici este de multe ori nesocotită, pentru simplul motiv că sunt.... lucruri mici. Aceasta poate primejdui însă foarte mult formarea caracterului nostru, căci numai prin credincioșie în lucruri mici putem ajunge în stare să purtăm răspunderi mai mari în viață. De aceea, în toate acțiunile vieții, noi trebuie să dăm dovadă de exactitate și credincioșie chiar și în cele mai neînsemnate lucruri.

Orice lucrare și orice muncă cinstită, este o binecuvântare și prin credincioșie în îndeplinirea însărcinărilor, oricât de mici ar fi ele, ajungem destoinici pentru datorii mai înalte. Cineva a zis odată: „Așa după cum nu poate să existe viață fără respirație, tot astfel nu se poate să ajungem a îndeplini însărcinări mari, fără ca să fi dovedit mai întâi credincioșie în cele mici”.

Exemple de credincioșie și răsplată

Spre a înțelege și mai bine că oamenii cari au îndeplinit cu credincioșie lucrurile cele mai mici, au devenit oamenii cei mai capabili, săvârșind cu tot atâta succes și lucrări mai mari, redăm mai jos un fapt petrecut pe vremea lui Otto I, regele Germaniei, care a domnit între anii 912—973:

Odată regele Otto se întorcea cu armata sa în capitala țării. Voind să scurteze drumul, se gândi s'o ia peste câmpiile cu semănături. Tocmai când era gata să păsească într'o țarină de curând semănată, fu oprit de un copil care stătea de pază și care-i zise: „Nu e voie să treceți pe aici!” Regele, mirat de îndrăzneala copilului, îi zise:

— Nu ți-e teamă să mă oprești tu pe mine și arma mea de a trece pe unde vreau? Dar băiatul îi răspunse cu curaj:

— Tata m'a pus de pază și eu nu pot să te las să strici holda. Regele îi zise din nou:

— Băiete! Eu sunt regele Otto I și trebuie să trec pe aici!

— Nu cred să fii regele Otto I. El este un om care nu calcă peste lege. Tata mi-a spus că el nu este un om care să iubească nedreptatea, ci este un om al ordinii.

Regele se dădu atunci învins și se îndreptă cu armata pe alt drum, ocolind ogorul păzit de bravul fiu de țaran. După ce se interesă cum îl cheamă și unde locuiește, seara făcu o vizită curajosului tânăr și stătu de vorbă cu tatăl său.

Uimit de credincioșia și devotamentul cu care acest copil își îndeplinise însărcinarea dată de tatăl său, regele luă pe copil cu îngăduința părinților, îl crescă la palat, îi dădu o bună educație militară și ajunse cel mai bun și distins general. Când țara se mări și când regele avu nevoie la granița de răsărit de un guvernator de încredere, generalul Hermann Belung, credinciosul apărător al holdei tatălui său, fu numit în această înaltă funcție.

Sfânta Scriptură ne spune că David, înainte de a fi fost uns ca rege peste Izrael, fusese păstor, dar Domnul văzuse în el dragoste și credincioșie în îndeplinirea datoriei sale, ca păstor la turma tatălui său.

Înainte chiar de a fi fost ales rege, David s'a oferit să lupte împotriva filisteanului Goliat, dovind prin aceasta că el este gata să-și pună în primejdie și viața în îndeplinirea datoriei. Iată ce spunea el lui Saul, înainte de a porni împotriva lui Goliat:

„Nimeni să nu-și piardă nădejdea din pricina filisteanului acestuia. Robul tău va merge să se bată cu el”. Saul a zis lui David: „Nu poți să te duci să te bați cu

filisteanul acesta, căci tu ești un copil, și el este un războinic din tinerețea lui". David a zis lui Saul: „Robul tău păștea oile tatălui său, și când un leu, sau un urs venea să-i ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam și-l omoram. Așa a doborât robul tău leul și ursul, și cu filisteanul acesta... va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărit ostirea Dumnezeului Celui viu". David a mai zis: „Domnul care m'a izbăvit din ghiara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean". Și Saul a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine". (1 Sam. 17, 32. 37.)

Dumnezeu a știut că acest păstor, care își pune vieța în primejdie apărând oile tatălui său, își va pune vieța în primejdie și atunci când va fi rege, apărându-și țara și poporul său.

Mântuitorul, când a fost pe pământ, a spus o pildă spre a arăta cum se răsplătește credințioșia chiar și în lucrurile cele mici:

„Un om de neam mare s'a dus într'o țară îndepărtată, ca să-și ia o împărăție și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli, și le-a zis: „Puneți-i în negoț până mă voi întoarce".

„Când s'a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia, cărora le dăduse banii, ca să vadă cât câștigase fiecare cu ei din negoț. Cel dintâi a venit, și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus zece poli". El i-a zis: „Bine rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți".

„A venit al doilea, și i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus cinci poli". El i-a zis și lui: „Primește și tu cârmuirea a cinci cetăți". (Luca 19, 11—19.)

Răsplata veșnică

Putem vedea din aceste exemple că fiecăruia îi este dată răsplata potrivit cu munca și credințioșia lui. Și dacă pe pământul acesta există o răsplată, cu atât mai mult va răsplăti bunul Dum-

nezeu pe aceia cari vor lucra cu credințioșie și sinceritate pentru împărăția Sa.

„Domnul are de făcut o mare lucrare, și El, în viața viitoare, cea mai mare răsplată o va da aceleia, care în viața aceasta a făcut cel mai credincios și voios serviciu. Domnul își alege personal agenții Săi și în fiecare zi și în diferite ocazii le dă ceva de făcut în lucrarea Sa și îi pune la probă în aceasta".

Intrebarea este însă dacă fiecare dintre noi ne-am găsit locul nostru în lucrarea lui Dumnezeu și dacă ne îndeplinim cu credințioșie îndatoririle noastre. Sau ni se pare că lucrul ce ni s'a dat să-l facem nu este de o importanță așa de mare și ne apucăm să facem lucrul altuia, neglijând pe al nostru. Să ne amintim de textul nostru de introducere: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, va fi credincios și în cele mari". Nimeni nu poate să păsească mai departe dacă nu se achită mai întâi de micile sale îndatoriri, ori cât de mici ar părea ele.

Formare caracterului

Formarea caracterului nostru este strâns legată de îndeplinirea

cu credințioșie a lucrurilor mici. Și dacă noi nu începem prin a ne exercita în micile însărcinări și treburi cari ne sunt date să le facem, atunci nu ne vom putea forma deprinderi cari să ne ajute a îndeplini cu succes lucruri mai mari. Nimeni să nu se aștepte că va putea dobândi un caracter nobil peste noapte; pentru aceasta trebuie dusă o luptă, de multe ori foarte înverșunată, cu lucruri cari în aparență sunt fără nicio însemnătate. Numai așa putem ajunge să ne însușim un caracter după asemănarea lui Dumnezeu. Nimic nu poate fi mai scump înaintea lui Dumnezeu ca un caracter format după asemănarea și modelul divin, care ne-a fost lăsat în persoana Domnului Hristos: „Caracterul format după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, este singura comoară, pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta, în lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învățătura Domnului Hristos în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuințele cerești calitățile câștigate aci. Cât de importantă este câștigarea caracterului în viața aceasta!" Să privim cu încredere și bucurie la răsplătirile credințioșiei, cari sunt nespuse de mari în viața viitoare.

Dumitru Irod

(Urmare dela pag. 2)

vă interpuneți între mine și popor spre a îndepărta lumina pe care Dumnezeu le-o dă. Nu luați, prin criticile voastre, toată forța, valoarea și puterea Mărturiilor. Să nu credeți că le puteți desmembra spre a le potrivi propriilor voastre idei, pretinzând că Dumnezeu v'a dat iscusința de a deosebi ce este lumină din cer și ce este simplă expresie a înțelepciunii omenești. Dacă Mărturiile nu vorbesc potrivit cuvântului lui Dumnezeu, lepădați-le. Hristos și Belial nu pot fi uniți. Pentru numele lui Hristos, nu incurcați mințile oamenilor cu sofistărie omenească și scepticism și nu faceți steapă lu-

crarea pe care vrea s'o îndeplinească Domnul. Nu faceți — prin lipsa voastră de discernământ spiritual — din acest mijloc al lui Dumnezeu o piatră de poticnire, de cari mulți să se lovească și să cadă, „să fie prinși în cursă și să fie luați". (p. 48.)

O nouă viață, o nouă iubire, o nouă bucurie în slujba lui Dumnezeu va fi partea tuturor acelor cari vor primi din toată inima îndemnul lui Iosafat adresat poporului său, când se afla în primejdie: „Incredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti". (2 Cron. 20, 20.)

(Va urma)

F. Charpiot

Comunicare

Departamentul Libertății Cultului din Uniunea noastră aduce la cunoștința tuturor fraților predicatori, a Comunităților și fraților presbiteri — spre conformare — următorul Jurnal al Consiliului de Miniștri, apărut în Monitorul Oficial No. 157 din 11 Iulie 1939:

MINISTERUL CULTELOR ȘI ARTELOR

„Consiliul de Miniștri, în ședința sa dela 17 Mai 1939,

„Văzând jurnalul Consiliului de Miniștri, cu Nr. 2.574 din 13 Octombrie 1938, și Nr. 669 din 24 Februarie 1939, cât și dispozițiunile art. 18 din legea regimului general al cultelor,

Decide:

Art. I. Toate cultele vor oficia servicii religioase la solemnitățile naționale și la cele ale Familiei Domnitoare.

Ora când se vor oficia aceste servicii religioase va fi fixată în fiecare județ de prefectul județului.

Art. II. În afară de cazul când legi, regulamente sau dispozițiuni speciale nu dispun participarea în corpore la serviciile religioase ce se vor oficia la solemnitățile naționale și la cele ale Familiei Domnitoare, vor lua parte șefii autorităților de Stat, județ sau comună și ai instituțiilor depinzând de acestea, cum și comandantul celei mai mari unități din garnizoană; ei vor participa la serviciul religios ce se va oficia la biserica ortodoxă română din localitate.

Dacă în localitate este biserica greco-catolică (unită), ajutorii șefilor autorităților de Stat, județ sau comună, cum și ajutorul comandantului celei mai mari unități din garnizoană, vor lua parte la serviciul religios ce se va oficia la această biserică.

La bisericile sau casele de rugăciuni ale celorlalte culte, vor participa delegați ai șefilor autorităților, arătați la aliniatul prim, și ai armatei. În măsura posibilului, acești delegați vor aparține cultului bisericii sau casei de rugăciuni unde se oficiază serviciul religios.

Art. III. — Dacă la solemnitate iau parte și trupă sub arme, aceasta va participa la serviciul religios dela biserica ortodoxă.

Trupa sub arme va lua parte și la solemnitățile dela Catedralele Episcopale ale Bisericii române unite din Blaj, Cluj, Oradea, Lugoj și Baia Mare.

Premilitarii vor participa la serviciile religioase ce se vor oficia la bisericile sau casele de rugăciuni ale cultelor cărora aparțin.

Art. IV. — Elevii școalelor de Stat sau confesionale vor participa la serviciile religioase ce se vor oficia la bisericile sau casele de rugăciuni ale cultelor cărora ei aparțin.

Art. V. — Cu executarea dispozițiilor acestui jurnal se însărcinează miniștrii: cultelor, internelor, apărării naționale, aerului și marinei și educațiunii naționale.

Art. VI. — Dispozițiunile din jurnalele Consiliului de Miniștri anterioro se anulează.

Armand Călinescu, Nicolae Zigre, N. Cornățeanu, Medic General N. Marinescu, M. Ghelmegeanu, Victor Iamandi, P. Andrei, General P. Teodorescu, Victor Slăvescu.

Nr. 1.467.

Secretarul Departamentului Libertății Cultului,
Victor Diaconescu

ANUNȚURI

Sora Maria Antonini este rugată a lua legătură cu Comunitatea Popa Tatu din care face parte, pentru clarificarea situației dănssei. Altfel, după trecerea timpului convenit, se va proceda cu cazul dănssei potrivit organizației.

Vând 2 mașini de tricotaș, marca „Grosser”, — una No. 5, iar alta No. 6, amândouă în perfectă stare de funcțiune. No. 6 este absolut nouă, ne-

fiind întrebuințată decât o lună și jumătate. Adresa: Ioan S. Stoica, Comuna Doicești, județul Brăila.

Caut un om de serviciu în curte, care să fie căsătorit. I se dă Sabatul liber. Informațiuni mai pe larg puteți primi scriind pe adresa: Costică Tudor, Str. Gheorghe Asachi No. 1, Tecuci.

Am două fete, în etate de 13 ani fiecare, una având 6 clase, iar alta 7 clase primare și aș dori să le dau

la croitorie. Dacă există vreo soră croitoreasă, care să aibă nevoie de ucenice, poate scrie pe adresa: Radu M. Burcea, Comuna Antonești, județul Teleorman.

Vând mașini de tricotaș, diferite numere, noi și de ocazie (se vinde și în rate, cele noi), primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc a învăța tricotașul. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Firică, Str. General Eustațiu, 47. București VI. (Prin Ferentari).



Sora Stanca N. Cocoș, în vârstă de 34 de ani, membră a Comunității Rădoești, jud. Teleorman, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 7 Martie 1939.

S'a despărțit de familie cu inima plină de nădejde că Domnul îi va face parte de învierea celor drepti.

I. Gheorghisior

Sora Lina M. Pană, în vârstă de 23 de ani, membră a Comunității Flămânda, jud. Teleorman, a dormit în Domnul în ziua de 15 Decembrie 1938. Ea a rămas credincioasă până în ultima clipă din viață și credem că Domnul îi va face și ei parte de învierea dreptilor.

Fratele Anton Ungureanu, în vârstă de 38 de ani, membru al Comunității Săncăuți, jud. Hotin, a fost chemat la odihnă în ziua de 16 Iunie 1939. Nădăjduim că bunul Dumnezeu în mila și iubirea Sa îi va face parte de prima înviere, spre a primi răsplată pentru credințioșia sa.

„Curierul Misionar“

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.

Abonamentul pe un an lei 100.